

Lee Child și Andrew Child

Prins în capcană

Traducere din limba engleză și note de
Cristina-Mihaela Tripon

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Alexandra Niculescu

Design și ilustrație copertă:
Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Cristina Teodorescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHILD, LEE

Prins în capcană / Lee & Andrew Child ; trad. din lb. engleză
de Cristina-Mihaela Tripon. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2645-3

I. Child, Andrew

II. Tripon, Cristina Mihaela (trad.)

821.111

Autori: Lee Child si Andrew Child
Titlul original: In Too Deep

Copyright © Lee Child and Andrew Child 2024

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2645-3

UNU

Durerea a lovit prima, urmată de sunet, așa cum fulgerul precedă tunetul în timpul furtunii.

Jack Reacher simțea durerea în încheietura mâinii drepte. Era ascuțită, neașteptată și intensă, suficient de puternică încât s-o estompeze pe cea surdă care făcea să îi bubuie capul. Sunetul era o singură notă rotundă, persistentă. Metal pe metal. Distinctă, dar ne semnificativă comparativ cu țiuitul din urechi.

Durerea și sunetul au apărut după ce a încercat să își miște brațul. Asta era tot ce știa Reacher. Dormise — ba nu, fusese într-un loc mai adânc și mai întunecat decât somnul —, iar când a început să se dezmeticească, a fost lovit de valuri de amețeală. Zăcea întins pe spate. Nu într-un pat. Nu pe pământ. Pe ceva neted și artificial. Și rece. Răceala i se strecura prin cămașă în omoplați și de-a lungul coloanei vertebrale. O margine tăioasă îi pătrundea în gambe. Își simțea capul ca și când era zdrobit de o suprafață dură. El își trăsesese cotul drept înapoi, pregătit să se ridice. Sau încercase. Nu-l oprise doar senzația de disconfort. Încheietura îi era legată cu ceva care nu îl lăsa să și-o miște mai mult de câțiva centimetri. Ceva i-o ținea imobilizată bine. Îi tăia pielea, dar nu asta îl durea

cel mai mult, ci unul dintre oasele antebrațului. Poate nu doar unul. Pagube majore fuseseră provocate sub piele. Asta era clar.

Reacher a încercat să își miște brațul stâng. Nu a simțit durere, dar și încheietura aceea îi era imobilizată de ceva ascuțit. La fel și glezna stângă. La fel și cea dreaptă. Nu putea vedea ce îl ținea sau cu ce era legat, deoarece nu exista lumină. Nici cea mai mică licărire. Spațiul în care se afla era cufundat complet în întuneric. Nu se auzea niciun sunet, acum că acel *clinchet* metalic încetase. Nicio mișcare în aer. Reacher habar nu avea unde se afla. Habar nu avea cum ajunsese acolo. Cineva trebuie să îl fi dus acolo. Apoi îl legase. Indiferent cine făcuse asta, avea să regrete. De asta era al naibii de sigur.

În timp ce Reacher își pierdea din nou cunoștința, un bărbat stătea pe marginea șoselei la opt kilometri depărtare spre nord, atent la fum sau flăcări. Folosise ne-numărate nume de-a lungul anilor, dar în acel moment își spunea *Ivan Vidic*. Era corpulent și puțin cam adunat de spate, ceea ce îl făcea să pară mai scund decât cei 1,82 metri pe care susținea că îi avea în permisul de conducere, iar capul lui chel era numai colțuri ascuțite și creștături, de parcă fusese sculptat din piatră de cineva fără prea mult talent. Mașina îi era parcată aproape de un șir de trei serpentine. Locul era cunoscut din cauza accidentelor. Curbele erau strânse, apropiate și slab luminate. Șoseaua era despărțită de râpa abruptă de un acostament lat și de un parapet ruginit, iar interiorul primei bande era deplasat. Avea legătură cu ceva depozite geologice străvechi, care deteriorau și compromiteau straturile solide de rocă aflate la mare adâncime față de suprafață. Nu

era ceva ce nu putea fi reparat, dacă aveai suma necesară. Dar cum resursele financiare erau limitate în acele părți, Departamentul de Drumuri și Poduri local instalase doar câteva indicatoare de avertizare. Acestea nu împiedicau producerea de accidente rutiere, însă avocații districtuali afirmau că puteau împiedica trimiterea în instanță a departamentului ca urmare a producerii acestora.

Un SUV se prăbușise acolo ceva mai devreme în ziua aceea. Un Lincoln Navigator. Ieșise de pe carosabil, ni merise într-un copac, se rostogolise de trei ori și aterizase pe roți. Acoperișul era încovoiat. Capota era făcută zob. Portierele erau îndoite și răsucite, toate geamurile opace erau crăpate. Vidic văzuse cum se produsese accidentul. Nu avusese de ales, deoarece îl urmărise, conducând cu viteză și ținându-se aproape. Apăsase brusc frâna în clipa în care Lincolnul pierduse controlul și se oprise cu scârșnet de roți, în timp ce celălalt vehicul se afla încă în mișcare. Apoi sărise afară și se strecurase mai aproape de mașina distrusă, adulmecând aerul ca să depisteze prezența vaporilor de benzină și ciulind urechile ca să descopere orice indiciu care i-ar fi putut spune că picura combustibil din vreun furtun rupt sau rezervor fisurat.

Lincolnul ajunsese într-o stare proastă, iar șoferul acestuia și mai rău. Era mort. Avea gâtul rupt. Nu exista niciun dubiu în această privință. Vidic zâmbise când văzuse ce se întâmplase. Nu era deznodământul la care se așteptase. Dar se putea folosi de el. Mai mult, era ca un răspuns la o rugăciune. Un ecou din copilărie i-a venit în minte: *Dumnezeu îți dă, dar nu îți bagă și-n traistă*. A rânjit mai tare, apoi și-a îndreptat atenția spre pasagerul din dreapta. La început, Vidic a crezut că individul avea să ajungă și el la morgă, însă când a verificat, i-a simțit

pulsul. Prin urmare și-a schimbat diagnosticul: individul avea doar o contuzie și o încheietură ruptă, judecând după marginea ascuțită a osului care îi ieșea pe sub piele. Îl salvase mărimea. Părea imens. Avea lejer 1,87 metri, chiar dacă stătea prăbușit pe portieră. Pe puțin 113 kilograme. Și era numai oase și mușchi. Niciun gram de grăsime.

Vidic chemase câțiva indivizi să îl ajute și, în timp ce îi aștepta, i-a scos pe șofer și pe pasager din mașina distrusă. Nu a fost o treabă ușoară. Capul șoferului se bălăbănea în toate părțile, iar corpul îi era moale și greu de manevrat. Cu pasagerul a fost și mai greu, din cauza mărimii și a formei acestuia. Avea brațele mai groase decât picioarele șoferului. Încheieturile lui erau prea late ca Vidic să le poată prinde. Vidic abia mai respira și era transpirat în ciuda aerului rece, când a auzit zgomot de roți pe asfalt, în spatele lui. A avut timp doar cât să scotocească prin buzunarele pasagerului și să transfere într-ale lui cele câteva lucruri pe care le găsisese.

Nou-veniții și-au făcut apariția într-o camionetă Ford, lucru care s-a dovedit a fi o alegere practică. Ar fi fost imposibil să manevreze corpul inconștient al pasagerului și să îl pună pe bancheta din spate a unei mașini obișnuite. Acesta era prea masiv. Prea incomod. Ei nu ar fi avut suficient loc de manevră. Prin urmare cei trei l-au ridicat și l-au pus pe platforma de încărcare, apoi au azvârlit trupul neînsuflețit al șoferului lângă el.

Tipul care condusesse camioneta se numea *Darren Fletcher*. Era cu vreo câțiva centimetri mai înalt decât Vidic, dar era mai suplu și cu vreo nouă kilograme mai ușor. A trântit hayonul, apoi s-a întors spre Vidic:

— Ai văzut cum s-a întâmplat?

Vidic a încuviințat.

— Când ai sunat și ai spus că era Lincolnul lui Gibson, am sperat să te înșeli.

— Știi ca eu să mă fi înșelat vreodată?

Fletcher a mârâit și a spus:

— Povestește-mi.

Vidic a ridicat din umeri.

— Gibson conducea destul de încet. Destul de precaut. L-am ajuns din urmă din întâmplare. Mă întorceam la bază. Presupun că și el făcea la fel. A continuat să meargă cu aceeași viteză aproape un kilometru. În felul său caracteristic. Apoi trebuie să îmi fi văzut mașina. A văzut-o, dar nu și-a dat seama că este a mea, deoarece a încercat brusc să scape de mine. A apăsat accelerația, dar exact în momentul nepotrivit.

Vidic a arătat cu capul spre mașina distrusă.

— După cum se vede. Proba numărul 1.

— Ai semnalizat cu farurile? Ai claxonat? Ai făcut să pară că ești gata de o întrecere?

— Nu. De ce aș face asta? N-am 16 ani.

— Și-atunci, de ce a încercat să scape de tine? Sau de cine a crezut că erai?

Vidic a ridicat din umeri.

— Cred că paranoia este de vină. Plutește în aer. A început când a murit O'Connell și situația s-a înrăutățit de când a dispărut Bowery.

Fletcher a tăcut un moment, apoi a spus:

— Uriașul care era în mașină cu Gibson. El cine e?

— Habar n-am.

— Nu are act de identitate?

— Nu.

— Bagaje? Un rucsac, măcar?

Lee Child și Andrew Child

— Doar ăsta.

Vidic a scos un pistol de la centură și i l-a dat lui Fletcher.

— Un Glock 17. Arma preferată a FBI-ului. Înțelegei ce vrei din asta.

DOI

Fletcher și celălalt individ au plecat cu Fordul și l-au lăsat pe Vidic să se ocupe de Lincoln. Acesta a verificat torpedoul și portbagajul, căutând orice ar fi putut conține informații personale, apoi și-a îndreptat atenția spre scaunul șoferului. Era pregătit să curețe orice urmă de sânge, dar nu a găsit nimic. Pielea lui Gibson nu fusese străpunsă în timpul accidentului. Sau cel puțin nu cât timp îi bătuse inima. Vidic a zâmbit. Asta îi ușura următoarea sarcină. A aruncat o privire spre partea pasagerului și a observat locul de pe cadranul portierei unde, în urma impactului cu capul uriașului, rămăsese o pată de sânge. A scos un cuțit din buzunar, și-a crestat buricul degetului mare de la mâna stângă și a stors câteva picături de sânge pe rama portierei șoferului într-un loc anume, doar cu vreo șapte centimetri mai jos. A pus mâna pe volan. Pe schimbătorul de viteze. A potrivit oglinda retrovizoare. A apăsat câteva butoane ale sistemelor de climatizare și de divertisment. A scos un telefon mobil din buzunar, a verificat de două ori să se asigure că era cel bun și l-a îndesat în partea laterală a scaunului. Apoi a apăsat frâna și a răsucit cheia în contact. Nu s-a întâmplat nimic. Un sistem de siguranță trebuie să fi întrerupt contactul când vehiculul s-a izbit de

copac și să fi oprit alimentarea cu combustibil, cu puțin noroc, și-a spus Vidic. Și-a folosit cuțitul ca să scoată carcasa schimbătorului de viteză, a ales funcția Neutru, apoi a deschis portiera și a sărit din mașină. S-a urcat în mașina lui, a pornit motorul, a tras în spatele Lincolnului și l-a împins ușor. Acesta s-a deplasat câțiva metri, apoi a încetinit, până s-a oprit. Vidic a apăsat mai tare pe accelerație. Lincolnul a rulat mai repede. De data aceasta, a prins viteză. Suficient cât să treacă prin parapetul de siguranță și să dispară în întunericul de dincolo.

Vidic și-a oprit mașina și a luat-o în grabă spre spărtura pe care o făcuse Lincolnul în parapet. A văzut vehiculul prăbușit 15 metri mai jos, pe acoperiș, cu trei roți încă învârtindu-se. A stat și a privit. Nu s-a produs nicio explozie. Nici urmă de foc. A așteptat 20 de minute ca să se asigure. Apoi celălalt telefon mobil al lui a început să sune. Apelul era de la un număr pe care l-a recunoscut. A răspuns și a spus:

— Hei, Paris! Care-i treaba?

O voce de femeie s-a auzit la capătul celălalt. Era joasă, tăioasă și puțin cam tulburată.

— Este adevărat? Gibson este mort?

— Este mort. Da. Altul care a dat colțul.

— A fost un accident?

Vidic nu a răspuns.

— Am auzit că a avut un accident de mașină, și-a rupt gâtul, a spus Paris.

— Ai auzit bine.

— Ai văzut cum s-a întâmplat?

— Am văzut tot.

— Era cineva cu el?

— Un străin.

— Ce fel de străin?

— Doar un autostopist oarecare. Nimic îngrijorător.

— Ești sigur?

— Absolut.

— Pentru că mă tot gândesc — Bowery dispare, apoi apare un tip misterios care întâmplător face autostopul și e luat în mașină de unul dintre membrii echipei noastre?

— Mai există și coincidențe uneori.

— Poate. Sau Bowery a avut muștrări de conștiință. Ne-a turnat.

— Nu ne-a turnat. Nu îi stă în fire.

— Atunci, unde a dispărut?

— Ne-a păcălit, asta cred eu. A făcut schimbul și a fugit cu banii.

— De ce ar face asta? Este mărunțiș comparativ cu ce ne așteaptă. Știe care este miza. Ar fi nebun să fugă acum. Numai dacă nu știe cumva că nu vor mai veni alți bani. Și de unde ar ști asta? Doar dacă nu s-a asigurat de treaba asta?

— Chiar dacă ar fi vrut, nu ar fi putut să ne toarne. Nu ne are cu nimic la mână.

— Știe despre raport.

— Nu are o copie.

— Nu are nevoie de o copie. Știe despre ce este vorba. În linii mari. Știe de unde îl am. Oricare dintre aceste lucruri ar fi de-ajuns să îl facă pe fiecare agent din cele 48 de state¹ să ne sufle în ceafă înainte să apucăm să clipim.

— În regulă. Ia o pauză. Ce a pățit Gibson nu are nicio legătură cu Bowery, crede-mă. Și nicio legătură cu străinul.

1 Statele Unite ale Americii, fără Alaska și Hawaii (N.t.).

— Ce *a pățit* Gibson? Deci nu a fost un accident.

Vidic nu a răspuns.

— Gibson era un șofer bun. Cunoștea drumul. Nu ar face un accident de mașină fără motiv. Deci accidentul nu a fost din întâmplare, nu-i așa? Fii sincer.

— A fost și n-a fost.

— Asta înțelegi tu prin *sincer*?

— Ascultă. Am aflat ceva despre Gibson. Azi, mai devreme.

— Ce ai aflat?

— Nu îți pot spune. Nu la telefon. Dar există urmări.

— Ce fel de urmări?

— Mai întâi de toate, trebuie să decalăm programul.

— Cu cât?

— Avem la dispoziție 48 de ore, cel mult. Apoi trebuie să dispărem. Ca și când n-am fi existat niciodată.

— Asta nu se poate.

— Ba da. Ia-ți ce ai nevoie din casă. Doar lucrurile esențiale. Nu prea mult, ca să nu dai de bănuț. Trebuie să ne ocupăm de treaba fizică. Apoi încasăm banii pe raport mai târziu.

— Treaba aia nu va avea loc decât peste cinci zile. Nu se poate altfel. Trebuie să așteptăm ultima livrare.

— Nu. Trebuie să luăm acum ce se află acolo. 80 de procente din ceva este mai bine decât 100 de procente din nimic. Voi vorbi eu cu Fletcher. Convinge-l să decaleze programul.

— Și dacă nu vrea?

— Vom renunța.

— Nu vreau să renunț. Eu am pus la cale treaba asta. Am găsit ocazia potrivită. M-am implicat.

— Te înțeleg. Dar, la urma urmei, treaba aceea este un lux. Nu este ceva de genul: ori la bal, ori la spital. Trebuie să ne concentrăm. Să ne gândim la viitor. La noile noastre vieți. Nu la ce lăsăm în urmă.

Paris nu a răspuns.

— Mai rămâne doar o treabă neterminată.

Vidic a aruncat o privire la Lincolnul distrus. S-a gândit la cei doi bărbați pe care îi târâse afară din mașină. Gibson. Și uriașul străin. Unul mort. Celălalt viu. Deocamdată, oricum. Și-a ridicat din nou telefonul la ureche și a spus:

— Voi avea nevoie de niște fosfor. Poți să aduci un pic la casă?

— Voi încerca. Cât?

— Suficient cât să arzi un cadavru. Complet. Amprente. Dinți. ADN. Tot tacâmul.

TREI

Reacher a fost trezit din nou de un zgomot. De data asta, de o ușă care se deschidea. Își ținea ochii închiși, dar putea simți lumina. Destul de slabă. Apoi mult mai puternică. A auzit pași apropiindu-se. O singură pereche. Aceștia s-au apropiat, apoi s-au oprit. Reacher a deschis ochii încet, din cauza luminii orbitoare. Senzația de amețeală se mai domolise puțin, însă totul părea estompat și spălăcit, ca un tablou în acuarelă făcut de un începător care nu a folosit suficientă culoare. Un bărbat stătea lângă Reacher. Purta blugi și un tricou gri. Era zvelt ca un alergător și avea 1,93 metri, poate. Își ținea pumnii strânși, iar lui Reacher i s-a părut că arăta furios, poate chiar speriat, dar că încerca să ascundă asta.

— Eu sunt Darren Fletcher, a spus bărbatul. Tu cine ești?

Reacher l-a ignorat. Dacă l-ar fi percheziționat, Fletcher i-ar fi știut deja numele. Și dacă nu o făcuse, atunci nu merita să-și irosească timpul cu el. În schimb, Reacher s-a concentrat asupra împrejurimilor. A văzut că legăturile din jurul încheieturilor și gleznelor erau cătușe și că era prins de o masă de oțel dreptunghiulară. Pardoseala era din gresie albă, iar pereții erau prevăzuți

cu rafturi de oțel. Locul era un depozit pentru alimente sau o zonă unde se prepara mâncarea, și-a zis el. Apoi și-a îndreptat atenția din nou la Fletcher, deoarece ideea de mâncare îi provoca greață.

— Tăcerea asta? Să știi că nu te ajută, a zis Fletcher. Trebuie să înțelegi cât de gravă este situația. A murit un om. A fost prietenul meu. Așa că trebuie să îmi spui cine ești. Trebuie să îmi explici de ce te aflai în mașina lui. Și de ce a luat-o razna și s-a izbit de un copac.

Reacher nu reușea să își amintească nimic despre mașină sau despre accident, ori despre un bărbat mort, dar s-a gândit că nu se afla într-o poziție avantajoasă pentru a negocia, prin urmare a spus:

— Scoate-mi cătușele și îți voi spune.

Fletcher a clătinat din cap.

— Convinge-mă că nu ai avut nicio legătură cu moartea prietenului meu. Apoi îți voi scoate cătușele.

Reacher nu a zis nimic.

— Nu e o decizie inteligentă. Te pot face să-mi spui, dacă nu începi să vorbești.

— Chiar poți? a zis Reacher. Pentru că eu văd că ești singur.

— N-ai vrea să mă pui la încercare. Crede-mă. Așa că fii înțelegător. Convinge-mă.

— După aceea îmi vei da drumul?

Fletcher a încuviințat.

— Ai cheia la tine?

— Bineînțeles.

— Arată-mi-o.

— Nu.

Fletcher a tăcut o clipă.

— De ce?

— Ca să-mi demonstrezi că ești de bună-credință. Ca să-mi dovedești că te poți ține de cuvânt.

Fletcher a oftat și a scos o cheiță argintie din buzunar.

— Mulțumit?

— Încă ceva. Eliberează-mi mâna stângă.

— Vorbește mai întâi.

— Uite care-i problema. Încheietura stângă mi-e ruptă. Simt cum mi se umflă. Cătușa începe să pună presiune pe ea. Poate fi o chestie gravă. Daunele ar putea fi ireversibile până terminăm de vorbit. Mi-aș putea pierde mâna.

Fletcher nu a răspuns, dar nu a băgat cheia în buzunar.

— Haide. Eliberează-mi membrul rupt. Cum aș putea să-l folosesc? Celelalte trei sănătoase îmi vor fi în continuare legate, iar singura cheie este la tine. Eliberează-mi-l și voi vorbi.

Fletcher a ezitat o clipă. Se pomenise de o încheietură ruptă la locul accidentului. Își amintea de asta. Dar era un om precaut. A schimbat cheia în mâna stângă, a scos de la centură Glockul pe care i-l dăduse Vidic și a făcut un pas în față, cu arma ridicată și cu degetul pe trăgaci.

— Dacă încerci ceva, te voi împușca cu propria ta armă, a spus Fletcher.

Reacher habar nu avea de ce credea Fletcher că arma era a lui, dar nu avea timp de pierdut cu întrebări. Prin urmare a spus simplu:

— Am înțeles.

Fletcher a ținut arma îndreptată spre fața lui Reacher. S-a aplecat. A băgat cheia în cătușa din jurul încheieturii stângi a lui Reacher. A învârtit-o. Cătușa s-a desfăcut brusc. A căzut, liberă, și s-a lovit de piciorul mesei cu un